

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1712208387
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1712208387.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Romana Huszára v právnej veci žalobcov : 1./ U. B., rod. O., nar. XX.XX.XXXX, prechodne bytom K. P. K..R., Č. XXX, trvale bytom Z. Š. XX, 2./ Q. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XX, W., zastúpený FELŠÖCI & Partners, s.r.o., Bajkalská 31, Bratislava IČO : 47 254 203, 3./ X. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. Š. XX, zastúpený H.. X. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Ľ. E. X, O., 4./ J. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ľ.. E. X, O., zastúpený H.. X. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ľ.I. E. X, O., 5./ J. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/XX, W., zastúpený FELŠÖCI & Partners, s.r.o., Bajkalská 31, Bratislava IČO : 47 254 203, 6./ I. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z.Č. XXXX/XX, W., zastúpený J. Q., nar. XX.XX.XXXX (žalobca 5./), 7./ Q. V., rod. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXXX/XB, W., zastúpená J. Q., nar. XX.XX.XXXX (žalobca 5./), 8./ X. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. V. P. XXX, zastúpený FELŠÖCI & Partners, s.r.o., Bajkalská 31, Bratislava IČO : 47 254 203, 9./ Q. Q.Č., rod. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. V. P. XX proti žalovaným: 1./ U. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. Š. XXX, zastúpený GARANT PARTNER legal, s.r.o., Einsteinova 21, Bratislava, IČO : 36 856 380, 2./ A. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. Š. XXX, zastúpená X. W., nar. XX.XX.XXXX (žalovaný 10./), 3./ X. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. Š. Y. XXX, zastúpený GARANT PARTNER legal, s.r.o., Einsteinova 21, Bratislava, IČO : 36 856 380, 4./ J. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. Š. XX, zastúpený GARANT PARTNER legal, s.r.o., Einsteinova 21, Bratislava, IČO : 36 856 380, 5./ Š. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. Š. XXX, zastúpený GARANT PARTNER legal, s.r.o., Einsteinova 21, Bratislava, IČO : 36 856 380, 6./ Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. Š. XXX, zastúpená Š. W., nar. XX.XX.XXXX (žalovaný 5./), 7./ V. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Kostolná pri Dunaji 88, zastúpený GARANT PARTNER legal, s.r.o., Einsteinova 21, Bratislava, IČO : 36 856 380, 8./ O. Q., rod. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. Š. XXX, zastúpená U. W., nar. XX.XX.XXXX (žalovaný 1./), 9./ J. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. Š. XXX, zastúpený U. W., nar. XX.XX.XXXX (žalovaný 1./), 10./ X. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. Š. XXX, zastúpený GARANT PARTNER legal, s.r.o., Einsteinova 21, Bratislava, IČO : 36 856 380, 11./ X. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/XX, K. P., 12./ A.Y. W., rod. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX, zastúpená X. W., nar. XX.XX.XXXX (žalovaný 3./) o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a určenie, že vec patrí do dedičstva vec na odvolanie žalovaných 1./, 3./, 4./, 5./, 7./, 10./ proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 10C/83/2012-422 zo dňa 11.1.2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach (výrok I., II., III., IV., V., VI., VIII.) potvrdzuje.

Žalobcovia 1./ až 9./ majú voči žalovaným 1./, 3./ až 12./ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd rozsudkom č. k. 10C/83/2012-422 zo dňa 11.1.2022 rozhodol tak, že :

I. Súd určuje, že žalobkyňa 1./ U. B.Á. je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/5 vzhľadom k celku na pozemku parcely registra "E" parc.č. XXX/X o výmere 18860 m², orná pôda, zapísanom na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Senec, katastrálny odbor pre katastrálne územie Z. Š., obec Z. Š., okres W..

II. Súd určuje, že žalobca 2./ Q. O. je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/5 vzhľadom k celku na pozemku parcely registra "E" parc.č. XXX/X o výmere 18860 m², orná pôda, zapísanom na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Senec, katastrálny odbor pre katastrálne územie Z. Š., obec Z. Š., okres W..

III. Súd určuje, že žalobca 3./ X. O. je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/10 vzhľadom k celku na pozemku parcely registra "E" parc.č. XXX/X o výmere 18860 m², orná pôda, zapísanom na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Senec, katastrálny odbor pre katastrálne územie Z. Š., obec Z. Š., okres W..

IV. Súd určuje, že žalobca 4./ J. O. je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/10 vzhľadom k celku na pozemku parcely registra "E" parc.č. XXX/X o výmere 18860 m², orná pôda, zapísanom na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Senec, katastrálny odbor pre katastrálne územie Z. Š., obec Z. Š., okres W..

V. Súd určuje, že spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/5 vzhľadom k celku na pozemku parcely registra "E" parc.č. XXX/X o výmere 18860 m², orná pôda, zapísanom na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Senec, katastrálny odbor pre katastrálne územie Z. Š., obec Z. Š.Y., okres Senec patrí do dedičstva po D. Q., rod. O., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom S. V. P. XX.

VI. Súd určuje, že spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/5 vzhľadom k celku na pozemku parcely registra "E" parc.č. XXX/X o výmere 18860 m², orná pôda, zapísanom na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Senec, katastrálny odbor pre katastrálne územie Z. Š., obec Z. Š.Y., okres W. patrí do dedičstva po Q. Q., rod. O., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom U. W. XXXX/XX, W..

VII. Súd žalobu voči žalovanej 2./ A. W. zamietla.

VIII. Súd priznáva žalobkyni 1./, žalobcovi 2./, žalobcom 3./ až 9./ voči žalovaným okrem žalovanej 2./ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

IX. Súd priznáva žalovanej 2./ voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 137 písm. c) C.s.p. uviedol, že v danom prípade je naliehavý právny záujem daný tým, že bez rozhodnutia súdu, ktorým by bolo určené vlastníctvo žalobcov k dotknutej nehnuteľnosti, nie je možné odstrániť zápis vlastníckeho práva žalovaných k predmetnej nehnuteľnosti a tým odstrániť neistotu ohľadom jej vlastníkov. Taktiež na určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, je daný naliehavý právny záujem, pretože v súčasnosti sú ako vlastníci spornej nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností zapísaní žalovaní, ale v prípade pozitívneho rozhodnutia o žalobe by došlo k zmene právneho postavenia žalobcov v tom, že by sa mohli na súde domáhať prejednaná novoobjaveného dedičstva po poručiťeloch a následného zápisu svojho vlastníckeho práva. Aktívna vecná legitímácia žalobcov 1./, 2./, 3./ a 4./ je daná, keď v jednotlivých dedičských rozhodnutiach bolo prejednané nadobudnutie dedičstva - sporného pozemku týmito žalobcami (vrátane pôvodných žalobkyň 1./ a 4./). Aktívna vecná legitímácia žalobcov X. Q., zomr. XX.X.XXXX, 5./, 6./, 7./, 8./ a 9./ je daná, nakoľko títo sú právnymi nástupcami pôvodných žalobkyň 1./ a 4./ a preto sú oprávnení domáhať sa určenia, že vec patrí do dedičstva po pôvodných žalobkyniach 1./ a 4./ Pasívna vecná legitímácia žalovaných 1./, 3./, 4./, 5./, 6./, 7./ a 10./ je daná, keď títo sú v súčasnosti zapísaní na liste vlastníctva ako vlastníci spornej nehnuteľnosti. Pasívna vecná legitímácia žalovaných 8./, 9./, 11./ a 12./ je daná, keď títo sú právnymi nástupcami subjektov zapísaných na liste vlastníctva, napriek tomu, že sa jedná o nežijúce osoby. Pasívna vecná legitímácia žalovanej 2./ nie je daná, nakoľko žalovaná 2./ nie je zapísaná ako vlastníčka spornej nehnuteľnosti, preto súd žalobu voči nej zamietol.

1.2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav veci tak ako je opísaný v odsekoch 16. až 44. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Uviedol, že predmetom sporu je vlastníctvo nehnuteľnosti - pozemku parcely registra "E" parc. č. XXX/X o výmere 18860 m², druh pozemku: orná pôda nachádzajúceho sa v katastrálnom území Z. Š. (ďalej aj "sporná nehnuteľnosť" alebo „nehnuteľnosť“). Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že spornú nehnuteľnosť kúpil Q. O., a to kúpnymi zmluvami z r. 1935 (13/24-in) a 1944 (11/24-in). V uvedených kúpnych zmluvách bol kupujúci označený menom Q. O. a bydliskom Z. XX, nebol však označený dátumom narodenia. Sporná nehnuteľnosť bola štátnym notárstvom prejednaná ako dedičstvo po Q. O., zomr. XXXX (ďalej aj ako "Q. O. starší") ale aj ako dedičstvo po Q. O., zomr. XXXX (ďalej aj ako "Q. O. Q.") a Q. O., zomr. XXXX. Kľúčovým je teda

určenie identity kupujúceho z kúpnych zmlúv z r. 1935 a 1944. Žalobcovia mali za to, že sa jednalo o Q. O. mladšieho a žalovaní mali za to, že sa jednalo o Q. O. staršieho.

1.3. Predloženými listinnými dôkazmi nebolo podľa názoru súdu prvej inštancie jednoznačne preukázané, že kupujúcim z kúpnych zmlúv bol bez akýchkoľvek pochybností Q. O. mladší, od ktorého žalobcovia odvodzujú svoje vlastnícke právo. V kúpnej zmluve je uvedené bydlisko kupujúceho Z. XX (v preklade Z. Š. XX), čo žalobcovia označili za bydlisko ich právneho predchodcu Q. O. mladšieho. Zo žiadneho listinného dôkazu však nie je preukázané, že by bydliskom Q. O. mladšieho v čase uzavretia kúpnych zmlúv bola adresa uvedená v týchto zmluvách. Jediný listinný dôkaz, v ktorom je uvedená adresa Q. O. mladšieho je Uznesenie Štátneho notárstva v Senci č. D 175/58, ktorý uvádza bydlisko Q. O. mladšieho Z. Š. XXX. Žalobcovia sa snažili vyvrátiť, že by sa jednalo o kupujúceho Q. O. staršieho tvrdením, že jeho bydlisko bolo Z. Š. XX (ako je uvedené v rodnom liste jeho syna, Q. O. mladšieho). Adresa bydliska Q. O. staršieho Z. Š. XX bola však preukázaná len v čase narodenia Q. O. mladšieho, teda v roku 1899. Adresa bydliska Q. O. staršieho v čase podpísania kúpnych zmlúv (1935 a 1944) preukázaná nebola. Z uvedeného súd vyvodil, že adresa bydliska kupujúceho v kúpnej zmluve nie je údajom, na základe ktorého by bolo možné jednoznačne identifikovať osobu kupujúceho, teda určiť, či sa jednalo o Q. O. mladšieho alebo staršieho. Žalobcovia tiež poukazovali na uvedenie krstného mena a rodného mena matky Q. O. mladšieho (a zároveň manželky Q. O. I. staršieho) ako dôkaz, že kupujúcim bol Q. O. mladší, nakoľko uvedenie rodného mena matky bolo identifikačným znakom osoby, v danom prípade kupujúceho. Meno H. D. je v kúpnej zmluve z r. 1944 (v originály, nie však v preklade zmluvy) uvedené pri označení kupujúceho, tento údaj je však prečiarknutý. Druhýkrát je meno H. D. uvedené v závere zmluvy v časti, v ktorej veliteľ Maďarského kráľovského II. Armádneho zboru vyslovuje súhlas s kúpou nehnuteľnosti. V tejto časti je H. D. výslovne označená ako manželka Q. O. H. D. zomrela v r. XXXX, teda v čase podpisu kúpnej zmluvy (1944) bola 32 rokov po smrti. Napriek tejto skutočnosti súd nepovažoval za preukázané, že uvedenie jej mena bolo identifikačným údajom pre označenie Q. O. mladšieho, nakoľko jej meno bolo v záhlaví zmluvy prečiarknuté a bola výslovne označená za manželku kupujúceho.

1.4. Pre prípad, že by súd nepovažoval za preukázané nadobudnutie vlastníctva k spornej nehnuteľnosti žalobcami dedením (ktorý prípad aj nastal, keďže žalobcovia nepreukázali, že kupujúcim bol ich právny predchodca Q. O. mladší), žalobcovia v žalobe navrhli, aby súd vyhovel ich žalobe titulom vydržania. Za týmto účelom súd prvej inštancie právne posúdil prejednávajúcu vec s poukazom na ustanovenia § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1,3 Občianskeho zákonníka (v znení platnom od 01.01.1992, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 509/1991 Zb., ktorý novelizoval Občiansky zákonník).

1.5. Súd prvej inštancie mal zato, že v danom prípade sa jedná o spôsobilý predmet vydržania, ktorým je riadne identifikovaná nehnuteľnosť. Podmienka subjektu vydržania bola tiež naplnená, keď žalobcovia ako fyzické osoby sú spôsobilé nadobúdať vlastnícke právo. Pokiaľ sa jedná o naplnenie ďalšej podmienky, a to oprávnenej držby, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že reálne spornú nehnuteľnosť v čase prejednanja dedičstva (1970 a 1972) žalobcovia (prípadne ich právni predchodcovia) nevyužívali, a to vzhľadom na princípy fungovania socialistického režimu, keď orná pôda v extraviláne nemohla byť využívaná súkromnými osobami a v danom čase spornú nehnuteľnosť reálne užívalo Jednotné roľnícke družstvo. Po zmene režimu reálne spornú nehnuteľnosť užívalo Roľnícke a obchodné družstvo Z. Š., a to na základe nájomných zmlúv. Po ukončení platnosti nájomných zmlúv ich družstvo užívalo naďalej na základe právneho vzťahu družstva ako užívateľa a žalobcov (príp. ich právnych predchodcov) ako držiteľov, ktorým boli ako podielovým spoluvlastníkom pozemku parc. č. 511/1 poskytnuté náhradné pozemky, keď spornú nehnuteľnosť nebolo možné užívať žalobcami vzhľadom na jej umiestnenie. Napriek reálnemu užívaniu nehnuteľnosti iným subjektom, za držiteľov nehnuteľnosti súd považoval žalobcov (resp. ich právnych predchodcov), nakoľko títo s nehnuteľnosťou nakladali ako s vlastnou s tým, že užívanie nehnuteľnosti tretej osobe umožnili. Skutočnosť, že sa jednalo o spornú nehnuteľnosť, vyplýva z nájomnej zmluvy s Roľníckym a obchodným družstvom, v ktorej bola nehnuteľnosť označená parcelným číslom, zo zápisníc o pridelení náhradných pozemkov a z Rozhodnutia Pozemkového úradu v Galante, v ktorých výmery poskytnutých náhradných pozemkov presne zodpovedali výmere podielov jednotlivých spoluvlastníkov na spornej nehnuteľnosti.

1.6. Žalobcov (resp. ich právnych predchodcov) súd prvej inštancie považoval za oprávnených držiteľov, keď v konaní bolo preukázané, že so zreteľom na všetky okolnosti ich možno považovať za dobromyseľných, že im sporná nehnuteľnosť patrí (resp. patrila), a to titulom dedenia, keď

nadobudnutie vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom na spornej nehnuteľnosti bolo potvrdené v rozhodnutiach štátneho notárstva. Vlastnícke právo žalobcov (resp. ich právnych predchodcov) bolo aj následne zapísané v súlade s týmito dedičskými rozhodnutiami na list vlastníctva č. XX, k.ú. Z. Š. (čo je konštatované v odôvodnení rozhodnutia Katastrálneho úradu v Bratislave správa katastra W. č. X - 91/2011 z 5.5.2011). Najneskôr sa žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) chopili držby dňa 29.05.1995, kedy začala plynúť 10-ročná vydržacia doba, ktorá uplynula dňa 29.05.2005, kedy sa žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) stali podielovými spoluvlastníkmi spornej nehnuteľnosti. Žalobcovia sa prvýkrát oboznámili so skutočnosťami, ktoré mohli vyvolať pochybnosť o tom, že im sporná nehnuteľnosť patrí, čím zanikla ich dobromyseľnosť, v roku 2011, keď sa žalobca Q. O. pri vybavovaní dokumentov súvisiacich s dedičským konaním po jeho matke F. O. dozvedel o tom, že na liste vlastníctva nie sú zapísaní ako vlastníci žalobcovia, k čomu však došlo šesť rokov po uplynutí vydržacej doby. Žalobcovia boli dlhodobo presvedčení o svojom domnelom vlastníckom práve nadobudnutom dedením a po uplynutí vydržacej doby v r. 2005 sa stali spoluvlastníkmi nehnuteľnosti.

1.7. Čo do obrany žalovaných ohľadom ich dobrej vôle pri nadobudnutí vlastníckeho práva, či už kúpnyimi zmluvami alebo dedením, súd prvej inštancie konštatoval, že táto je neúčinná vzhľadom na skutočnosť, že vydržanie je originárny spôsob nadobudnutia vlastníctva, keď vydržatelia neodvodzujú svoje vlastnícke právo od svojich predchodcov a nedopadá na nich uplatňovanie zásady "nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet (nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má) a tiež prípadné nadobudnutie vlastníctva tretími osobami, o čom vydražiteľia nemali a nemohli mať pri zachovaní náležitej opatrnosti vedomosť, vydržanie neovplyvňuje. Žalovaní založili svoju obranu na tvrdení, že sú vlastníckmi spornej nehnuteľnosti, pričom vlastníctvo odvodzovali od svojich právnych predchodcov, Q. O. staršieho, U. W., rod. O., X. O.. K prípadnému vydržaniu vlastníctva žalobcami, resp. ich právnyimi predchodcami sa napriek výslovenému uvedeniu vydržania ako titulu nadobudnutia vlastníctva žalobcami relevantne nevyjadrili, splnenie jednotlivých podmienok vydržania žalobcami nevyvrátili. Žalovaní síce tvrdili, že roľnícke družstvo uzavrelo nájomné zmluvy s oboma stranami (žalobcami aj žalovanými), ale nájomné zmluvy uzavreté so žalovanými nepredložili. Taktiež skutočnosť, že družstvo malo po zistení, že sporná nehnuteľnosť patrí žalovaným, žiadať nájomné od žalobcov naspäť, nepreukázali. Žalovaní poukázali na skutočnosť, že JRD vydalo náhradné pozemky obidvom stranám. Rozloha náhradného pozemku vydaného X. O. (13938 m²) však nekorešponduje s rozlohou sporného pozemku pripadajúcou na podiel, ktorý v čase vydania náhradného pozemku, vlastnil. Dňa 29.05.1995, v čase podpísania zápisnice o vydaní náhradných pozemkov a rozhodnutia pozemkového úradu v F. bol X. O. vlastníkom spornej nehnuteľnosti v 3/9-nách, čo predstavuje 6287 m², avšak bol mu vydaný náhradný pozemok o výmere až 13989 m². Táto skutočnosť spochybňuje tvrdenie žalovaných, že aj žalovaným boli vydané náhradné pozemky za spornú nehnuteľnosť.

1.9. Súd prvej inštancie považoval za preukázané nadobudnutie vlastníctva spornej nehnuteľnosti žalobcami (resp. ich právnyimi predchodcami) vydržaním, preto žalobe vyhovel. Žalobu zamietol voči žalovanej 2./ pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie.

1.10. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z § 255 ods. 1 C.s.p., § 262 ods. 1 C.s.p. keď žalobcom a žalovanej 2./ priznal náhradu trov konania vzhľadom na plný úspech vo veci (keď žalobe vyhovel okrem časti voči žalovanej 2./). Po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne o výške náhrady trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podali žalovaní 1./, 3./, 4./, 5./, 7./, 10./ odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), h) C.s.p. a to proti výrokom I., II., III., IV., V., VI. a VIII., ktorí žiadali aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Vo svojom rozhodnutí uviedli, že prvoinštančný súd vyhovel žalobou uplatňovanému nároku z dôvodu, že žalobcovia získali vlastníctvo z titulu vydržania. Prvoinštančný súd údajné splnenie podmienok vydržania odôvodnil v odsekoch 55. až 58. odôvodnenia rozsudku, ktoré v odvolaní citovali.

2.1. Vo svojom odvolaní namietali, že je tu iná vada konania - neexistujúce právne preskúmateľné vyhodnotenie dôležitého skutkového zistenia. Ako vyplýva z odseku 33. odôvodnenia rozsudku, súd z rozhodnutia Katastrálneho úradu v Bratislave Xo 86/11-Se zo dňa 5.8.2011 zistil, že štátne notárstvo vydalo právoplatné rozhodnutia prejednávajúce ten istý predmet dedičstva (spornú nehnuteľnosť) rôznym dedičom. Z rozhodnutia Katastrálneho úradu v Bratislave Xo 86/11-Se zo dňa 5.8.2011 vyplýva aj iná, pritom však zásadná skutková okolnosť ktorú súd formálne konštatoval, no v ďalšom procese

sa s ňou vôbec nevysporiadal. Katastrálny úrad v Bratislave potvrdzuje, že dňom 3.12.1993 bol na LV č. XXX k. ú. Z. Š. povolený vklad kúpnej zmluvy pod B.-XXXX/XXXX, ktorým v danom čase výlučný vlastník pozemku registra „E“ parc. č. XXX/X p. X. O., nar. XX.X.XXXX (právny predchodca žalovaných) prevádzal na ďalších právnych predchodcov žalovaných spoluvlastnícke podiely v celkovej výške 6/9- in. Katastrálny úrad v Bratislave zároveň potvrdil, že p. X. O. nar. XX.X.XXXX sporný pozemok zdedil v celosti na základe rozhodnutia Štátneho notárstva v Galante č. D 15/80 (po p. U. W. ako dedičke po p. Q. O. pod D 175/58). Na LV č.XXX sa titul nadobudnutia pod V 1538/93 stále nachádza, no súd v odôvodnení rozsudku túto dôležitú skutkovú okolnosť opäť opomína. Súd v odôvodnení rozsudku k tomuto mimoriadne dôležitému skutkovému zisteniu neposkytuje žiadne preskúmateľné odôvodnenie, nevysporiadal sa s ním. Pritom uvedené skutkové zistenie má zásadný dopad na posúdenie otázky oprávnenosti držby žalobcov, konkrétne závažným spôsobom spochybňuje súdom tvrdenú dobromyseľnosť žalobcov a tým aj samotné vydržanie. Nemôže byť žiadnej pochybnosti, že najneskôr dňa 3.12.1993 boli v katastri nehnuteľností na LV č. XXX pre k. ú. Z. Š. zapísaní ako vlastníci pozemku registra „E“ parc. č. 511/1 ako vlastníci právny predchodcovia žalovaných. Zároveň je z uvedeného zrejmé, že právny predchodcovia žalovaných si o svoje vlastnícke právo zodpovedajúcim spôsobom chránili, nakoľko sporný pozemok najneskôr k 3.12.1993 zapísali do verejnej knihy, čím deklarovali voči každému právo vlastníctva. Týmto ale aj nasledujúcimi zápismi v katastri nehnuteľností je preukázané o. i. aj skutočnosť, že právny predchodcovia žalovaných s pozemkom ako s predmetom vlastníctva aktívne nakladali (napr. V 544/95-29/96). V tomto prípade sa žalobcovia domáhajú vydržania vlastníckeho práva CONTRA TABULAS (proti zápisu v katastri nehnuteľností). Ak bol vlastník nehnuteľnosti zapísaný v katastri nehnuteľností na základe riadneho právneho titulu, akákoľvek držba vlastníckej nehnuteľnosti bez jeho vôle v podstate vylučuje dobromyseľnosť takej držby. Uvedené potvrdzuje počnúc 1.1.1993 i § 11 zákona č. 265/1992 Zb. o zápisoch vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam a na to nadväzujúce novelizovanie § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaní boli ako vlastníci nehnuteľnosti zapísaní v katastri nehnuteľností na základe riadneho právneho titulu a ak súd tvrdí, že žalobcovia vlastnícke právo k predmetu sporu vydržali a vydržanie je originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, absentuje podrobné zdôvodnenie, ako žalovaní vlastníci zapísaní podľa práva do katastra nehnuteľností mali o svoje vlastníctvo prísť. Žalovaní nevykonali žiadny právny úkon smerujúci k zániku ich vlastníckeho práva a ani nenastala žiadna právna skutočnosť s následkom zániku ich práva.

2.2. Žalovaní ďalej namietali nesprávne právne posúdenie otázky dobromyseľnosti žalobcov. Najneskôr 3.12.1993 boli právny predchodcovia žalovaných zapísaní ako vlastníci sporného pozemku v katastri nehnuteľností ako verejne dostupnej evidencii. Tým právni predchodcovia žalovaných voči všetkým verejne deklarovali svoj status vlastníka. Informácia bola žalobcom objektívne dostupná už o 18 rokov skôr ako sa o nej žalobcovia údajne mali dozvedieť. Žalobcov nie je možné považovať za oprávnených držiteľov. Poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/210/2019 zo dňa 12.8.2021 a nato, že aby mohli byť žalobcovia považovaní za oprávnených držiteľov, museli byť dobromyseľní. Konanie žalobcov resp. ich právnych predchodcov nie je možné považovať za dobromyseľné z dôvodu, že pri náležitej opatrnosti s ohľadom na verejnosť a materiálnu publicitu katastra nehnuteľností im najneskôr od 3.12.1993 objektívne museli vzniknúť pochybnosti, že užívajú cudziu nehnuteľnosť. Nie je podstatné, že subjektívne sa o tom dozvedeli až v roku 2011. Z uvedeného tiež nepochybne vyplýva, že žalobcovia počas súdom časovo vymedzenej vydržacej doby od 29.5.1995 do 29.5.2005 nemohli byť oprávnenými držiteľmi pre svoju nedobromyseľnosť a preto nemohla žiadna vydržacia doba začať plynúť. O nedobromyseľnosti žalobcov svedčí aj skutočnosť, že pri žiadnom svojom právnom úkone súvisiacom so spornou nehnuteľnosťou nevychádzali zo zápisov uvedených v katastri nehnuteľností. Žalovaní citovali ustanovenie § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o zberke zákonov Slovenskej republiky, § 40, § 41 zákona č. 266/1992 Zb. o katastri nehnuteľností. Z odseku 55. odôvodnenia rozsudku vyplýva, že spornú nehnuteľnosť malo užívať Y. a obchodné družstvo na základe nájomných zmlúv. Z odseku 22. odôvodnenia vyplýva, že dňa 31.8.1994 bola takáto nájomná zmluva uzatvorená pôvodnou žalobkyňou 1./ p. D. Q.. Z odsekov 23. až 28. odôvodnenia vyplýva, že žalobcovia (resp. ich právny predchodcovia) vypovedali nájomné zmluvy 28.8.1994. Ale najneskôr dňom 3.12.1993 museli všetkým účastníkom nájomných zmlúv vzniknúť objektívne pochybnosti o platnosti takto uzatvorených nájomných zmlúv keďže ich neuzatváral vlastník deklarovaný v katastri nehnuteľností a vlastníctvo nebolo vyvrátené. Ak by zúčastnené strany postupovali s bežnou opatrosťou, každá z nich musela vedieť, že platí § 41 ods. 1 a 2 zákona č. 266/1992 Zb. o katastri nehnuteľností. Nájomné zmluvy preto nemôžu byť dôkazom o oprávnenej držbe pre nedobromyseľnosť žalobcov. Na zdôraznenie názoru poukázali na § 11 zákona č. 265/1992 Zb. o zápisoch vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, a nato, že žalobcovia resp.

ich právny predchodcovia ani pri jednom jedinom právnom úkone spojenom so spornou nehnuteľnosťou nevychádzali ohľadom vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti zo zápisu v katastri nehnuteľností v súlade s § 11 zákona č. 265/1992 Zb. o zápisoch vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, a preto je vylúčená ich dobromyseľnosť. Žalobcovia tvrdia, že sa chopili (resp. ich právny predchodcovia) oprávnenej držby sporného pozemku na základe rozhodnutia Štátneho notárstva v Galante č. D 73/70 ktorým mali zdediť sporný pozemok po svojom právnom predchodcovi Q. O. zomr. v roku XXXX. Rozhodnutie štátneho notárstva je však záväzné iba medzi účastníkmi konania a nie voči osobám, ktoré neboli účastníkmi tohto konania. Rozhodnutie Štátneho notárstva môže byť titulom zakladajúcim držbu, no predmetné rozhodnutie Štátneho notárstva nie možné automaticky považovať za osvedčenie preukazujúce aj následnú oprávnenosť držby dedičov vo vzťahu k prededenému pozemku. Na držbu formálne dedeného pozemku na základe takéhoto právneho titulu je potrebné nazerať s ohľadom na všetky okolnosti, pri posudzovaní držby z objektívneho hľadiska a pri zachovaní bežnej starostlivosti držiteľov (vyššie uvedené uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/210/2019 zo dňa 12.8.2021).

2.3. K ďalším pochybeniam žalovaní uviedli, že súd považoval za kľúčové určiť identitu osoby ktorá v roku 1935 a 1944 sporný pozemok kúpila. Žalobcovia mali za to, že ide o Q. O. mladšieho zomr. v roku XXXX, žalovaní považovali za kupujúceho svojho právneho predchodcu - Q. O. staršieho zomr. v roku XXXX. Súd v odseku 46. odôvodnenia rozsudku posudzoval identitu osoby kupujúceho. Z kúpnej zmluvy nemal za preukázané tvrdenia žalobcov, že by išlo o Q. O. mladšieho zomr. v roku XXXX. No zároveň súd neuviedol jednoznačne kto kupujúcim v skutočnosti bol. Súd posudzoval iba obsah samotnej kúpnej zmluvy z roku 1944 avšak neposudzoval ju v kontexte iných dôkazov. Ak by súd konal dôsledne, potom by najmä z rozhodnutia Štátneho notárstva v Senci D 175/58 zistil kto bol kupujúcim. Q. O. starší zomr. v roku XXXX mal spornú nehnuteľnosť zahrnutú do dedičstva po ňom a preto musel byť kupujúci on. Naopak, Q. O. mladší zomr. v roku XXXX nikdy takúto nehnuteľnosť po svojom otcovi p. Q. O. nezískal, naopak, od dediča U.O. W. (právna predchodkyňa žalovaných) dostal za ňu vyplatených 1.000,- Kčs. Súd v odseku 56. odôvodnenia konštatuje, že vlastnícke právo žalobcov bolo v súlade s dedičskými rozhodnutiami zapísané na list vlastníctva č. XX k. ú. Z. Š.. Tu je potrebné vytknúť vágnosť tohto záveru, ktorý môže vzbudzovať mylný dojem, že na list vlastníctva č. XX k. ú. Z. Š. bola zapísaná aj sporná parcela. Na liste vlastníctva č. XX nikdy nefigurovala sporná parcela registra „E“ č. XXX/X ale úplne iné parcely ktorých vlastníctvo nie je predmetom tohto konania. Parcela registra „E“ pare. č. XXX/X nikdy nebola zapísaná na liste vlastníctva č. XX kú- Z. Š. a ani nikdy na žiadnom liste vlastníctva neboli žalobcovia zapísaní ako jej vlastníci. Vo vzťahu k rozhodnutiu Pozemkového úradu v Galante č. XXX/XX zo dňa 26.1.1996 uviedli, že vydanie rozhodnutia požiadali žalobcovia niekoľko rokov po 3.12.1993, teda v dobe kedy mali objektívnu možnosť vedieť o zápise právnych predchodcov žalovaných ako vlastníkov sporného pozemku v katastri nehnuteľností. Nemohli byť z tohto dôvodu pri náležitej opatrnosti dobromyseľní. Preto žiadosť o vydanie náhradných pozemkov ako právny úkon nemohol byť dobromyseľný a ani následné užívanie náhradných pozemkov nie je možné vnímať ako dôkaz oprávnenej držby s ohľadom na § 41 ods. 2 zákona č. 266/1992 Zb. o katastri nehnuteľností, neskôr § 71 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností, § 11 zákona č. 265/1992 Zb. o zápisoch vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam.

2.4. Záverom žalovaní uviedli, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že spornú nehnuteľnosť kúpil právny predchodca žalovaných p. Q. O. starší zomr. XX.XX.XXXX a nie jeho syn Q. O. ml. zomr. v roku XXXX. Spornú nehnuteľnosť (ani podiel na nej) nikdy právny predchodca žalobcov Q. O. ml. zomr. v roku XXXX nenadobudol, ale bol zo svojho dedičského podielu vyplatený sumou 1.000,- Kčs p. U. W. právnou predchodkyňou žalovaných. Žalovaní preukázali tituly nadobudnutia svojho vlastníckeho práva k spornej parcele, a to historicky spätne k p. Q. O. staršiemu, zomr. XX.XX.XXXX, ako pôvodnému vlastníkovi spornej parcely. Najneskôr dňa 3.12.1993 boli k spornému pozemku na list vlastníctva č. XXX k. ú. Z. Š. do katastra nehnuteľností zapísaní v celom rozsahu vlastníctva právní predchodcovia žalovaných. Žalobcovia nikdy až do podania žaloby v roku 2012 nespochybnili zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností žalovaných ani žiadny z tam zapísaných právnych úkonov. Od vysporiadania dedičského konania po právnom predchodcovi žalovaných Q. O. staršom pod D 175/58 zo dňa 30.7.1958 pritom uplynulo nerušene 54 rokov a od dňa zápisu právnych predchodcov žalovaných do katastra nehnuteľností 18 rokov. Žalobcovia resp. ich právní predchodcovia nikdy pri svojich pochybných právnych úkonoch ohľadom spornej parcely nevychádzali zo záväzných údajov evidovaných v katastri nehnuteľností a žalobcovia nie sú oprávnenými držiteľmi spornej parcely (z dôvodu zjavnej nedobromyseľnosti). Žalovaní nikdy sami nevykonali žiadny právny úkon ani nenastala žiadna právna skutočnosť ktorá by v súlade so zákonom mala za následok stratu ich vlastníckeho práva.

3. K odvolaniu žalovaných 1./, 3./, 4./, 5./, 7./, 10./ sa vyjadrili žalobcovia 3./,4./, ktorí žiadali rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Žalovaní tvrdia že kupujúcim bol Q. O. starší narodený 1864 v čase kúpy mal už 80 rokov, bol bez prostriedkov, odkázaný na opateru. Z. D. v kúpnej zmluve nemohli uvádzať ako manželku Q. O. staršieho ako tvrdia žalovaní, nakoľko bola v tom čase 32 rokov po smrti, čo sme aj dokladovali úmrtným listom. Keď zomrel ich dedko Q. O. mladší v XXXX tak túto rolu dedili v dedičskom rozhodnutí D 73/70 a po smrti jeho manželky Q. O. rod. S. našej babky v dedičskom rozhodnutí D 1142/72. Každé z ich detí malo podiel vo výške 1/5 z výmery parcely 511/1. Dedko užíval tento pozemok až kým ho neprevzalo pri združstevňovaní družstvo Z. Š.. V 1994 družstvo podpísalo s nami nájomnú zmluvu a doplatilo nám späť nájom za roky 1991,1992,1993. Žalovaní tvrdia, že nekonali v dobrej viere a že mali vedieť že oni si dali zapísať kúpnu zmluvu 3.12.1993, ktorú kataster zapísal v 5/1994. Kataster ani oni nám to neoznámili a informácie neboli voľne prístupné ako dnes. Žalobcovia 3./,4./ na záver zhrnuli, že spornú nehnuteľnosť kúpil dedko Q. O. (1899) a nie jeho otec Q. O. (1864) nakoľko on mal v tom čase 80 rokov a bol odkázaný na pomoc druhých, bol bez finančných prostriedkov (dôchodky v tom čase neboli), bez vlastného domu a prostriedkov na obrábanie pôdy. Spornú nehnuteľnosť vlastnil ich predchodca ktorú nadobudol kúpou a po jeho smrti sme ju zdedili. Na základe rozhodnutia D 175/58 ako tvrdia žalovaní intabulácia neprebehla a nebola požiadavka na vyplatenie takže nie je pravda že deda vyplatili a rozhodnutie D 175/58 nikdy nebolo právoplatné a vložené do katastra. Na list vlastníctva sa dostali záhadne, vloženie kúpnej zmluvy č. B. XXXX/XX z 3.12.1993, nakoľko ani jeden z ich predchodcov nefiguruje ako vlastníak celku ani U. W. rod. O. ani X. O. (1957).

3.1. Ostatní žalobcovia a žalovaní nevyužili svoje právo a k odvolaniu žalovaných 1./, 3./, 4./, 5./, 7./, 10 sa nevyjadrili.

4. Žalovaní 1./, 3./, 4./, 5./, 7./, 10 v replike zotrvali na svojich argumentoch uvedených v odvolaní. Súd prvej inštancie považoval za kľúčové určiť identitu osoby ktorá v roku 1935 a 1944 sporný pozemok kúpila. Z kúpnej zmluvy nemal za preukázané tvrdenia žalobcov, že by išlo o Q. O. mladšieho zomr. v roku XXXX. No zároveň súd neuviedol jednoznačne kto kupujúcim v skutočnosti bol. Súd posudzoval iba obsah samotnej kúpnej zmluvy z roku 1944 avšak neposudzoval ju v kontexte iných dôkazov. Ak by súd konal dôsledne, potom by najmä z rozhodnutia Štátneho notárstva v Senci D 175/58 zistil kto bol kupujúcim. Q. O. starší zomr. v roku 1952 mal spornú nehnuteľnosť zahrnutú do dedičstva po ňom a preto musel byť kupujúci on. Naopak, Q. O. mladší zomr. v roku 1969 nikdy takúto nehnuteľnosť po svojom otcovi p. Q. O. nezískal, naopak, od dediča U. W. (právna predchodkyňa žalovaných) dostal za ňu vyplatených 1.000,- Kčs. Za účelom zabezpečenia pohľadávky bolo v zmysle rozhodnutia Štátneho notárstva v Senci D 175/58 zriadené v prospech Q. O. nar. XXXX záložné právo. Záložné právo však už nie je nikde zapísané, to znamená, že pohľadávka zanikla. Žalobcovia na svoju obranu popierajú, že by si 80 ročný človek mohol kúpiť nehnuteľnosť, že údajne nemal prostriedky. Ide o zúfalú fabuláciu ktorá nie je podložená žiadnymi dôkazmi. Naopak, práve samotný dedo žalovaných Q. O. nar. 1899 ako účastník dedičského konania po svojom otcovi Q. O. zomr. XXXX v tomto konaní nenamietal, že nehnuteľnosti nepatria jeho otcovi a teda nemajú patriť do dedičstva, ale majú patriť jemu. Tým je preukázané, že vlastníkom sporných nehnuteľností bol Q. O. zomr. 1952 právny predchodca žalovaných.

4.1. Ostatní žalovaní a žalobcovia nevyužili svoje právo a repliku nepodali.

5. Žalobcovia 3./ 4./ v duplike uviedli, že trvajú na svojich doterajších vyjadreniach a žiadali rozsudok potvrdiť.

5.1. Ostatní žalobcovia a žalovaní nevyužili svoje právo a dupliku nepodali.

6. Počas odvolacieho konania pôvodný žalobca : 7./ X. Q., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom U. W. XXXX/XX, W., zomrel XX.X.XXXX. Odvolací súd Uznesením č.k. 9Co/1/2023-538 zo dňa 21.3.2024, právoplatným dňa 23.4.2024 rozhodol, že bude v konaní pokračovať s jeho právnymi nástupcami označenými ako žalobcovia : 5./ J. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/XX, W., 6./ I. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXXX/XX, W., 7./ Q. V., rod. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXXX/XB, W..

7. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 / ďalej len "C.s.p."/ ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Žalovaní 2./,6./,8./, 9./,11./,12./ odvolanie voči napadnutému rozsudku síce nepodali ale keďže so žalovanými 1./, 3./, 4./, 5./, 7./, 10./ ktorí odvolanie podali tvoria nútené spoločenstvo (§ 78 ods. 1 C.s.p.) a zároveň aj nerozlučné spoločenstvo (§ 77 ods. 1 C.s.p.), odvolanie žalovaných 1./, 3./, 4./, 5./, 7./, 10./ vzťahuje aj na žalovaných 6./, 8./, 9./,11./,12./.

9. Odvolací súd poukazom na prechodné ustanovenia preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania t.j. vyhovujúce výroky a výrok o náhrade trov konania (výrok I., II., III., IV., V., VI., VIII.) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných 1./, 3./, 4./, 5./, 7./, 10./ nie je dôvodné.

10. Predmetom konania je žaloba žalobcov o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorú kúpil Q. O., a to kúpnymi zmluvami z r. 1935 (13/24-in) a 1944 (11/24-in). Vzhľadom na predmet konania bolo rozhodujúcim určenie identity kupujúceho z kúpnych zmlúv z r. 1935 a 1944, keďže žalobcovia ako titul nadobudnutia svojho vlastníckeho práva uviedli dedenie po Q. O. mladšom, zomrelom dňa XX.XX.XXXX a následne po jeho manželke Q. O., rod. S. zomrelej dňa XX.XX.XXXX, resp. vydržanie a žalovaní v rámci obrany odvodzovali svoje vlastnícke právo dedením po Q. O.S. staršom, zomrelom dňa XX.XX.XXXX.

11. Vychádzajúc z riadne zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie zastáva názor, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že kupujúcim z kúpnych zmlúv bol bez akýchkoľvek pochybností Q. O. mladší a že nebolo jednoznačne možné celkovo identifikovať osobu kupujúceho, teda určiť, či sa jednalo o Q. O. mladšieho alebo Q. O. staršieho. Súd prvej inštancie tieto závery primerane vysvetlil (pozri odsek 46. odôvodnenia napadnutého rozsudku) so závermi ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

11.1. Za právne irelevantné vo vzťahu k tomuto záveru považuje odvolací súd námietky žalovaných, že súd posudzoval iba obsah samotnej kúpnej zmluvy z roku 1944 avšak neposudzoval ju v kontexte iných dôkazov, lebo ak by tak konal potom by najmä z rozhodnutia Štátneho notárstva v Senci D 175/58 zistil kto bol kupujúcim. Q. O. starší zomr. v roku XXXX mal spornú nehnuteľnosť zahrnutú do dedičstva po ňom a preto musel byť kupujúci on. Naopak, Q. O. mladší zomr. v roku XXXX nikdy takúto nehnuteľnosť po svojom otcovi p. Q. O. nezískal, naopak, od dediča U. W. (právna predchodkyňa žalovaných) dostal za ňu vyplatených 1.000,- Kčs. (pozri odsek 2.3.). Samotná skutočnosť, že nehnuteľnosť bola predmetom dedičského konania po zomrelom Q. O. staršom zomrelý v roku 1952 nepreukazuje identitu a totožnosť kupujúceho v kúpnej zmluve r. 1935 a 1944. Rovnako mohol byť kupujúcim aj Q. O. mladší zomrelý v roku 1969, keďže nehnuteľnosť bola rovnako predmetom dedičského konania po ňom a v danom prípade jednak žalobcovia v konaní netvrdili a ani z vykonaného dokazovania vôbec nevyplýva, že Q. O. mladší zomrelý v roku 1969 mal nehnuteľnosti získať titulom dedenia po svojom otcovi Q. O.H. staršom zomrelom v roku XXXX. Práve z tohto dôvodu bolo potrebné skúmať identitu kupujúceho a identitu poručiteľov, ktorá sa v konaní preukázať jednoznačne nepodarila.

11.2. V rozpore s obsahom spisu je tvrdenie žalovaných, že parcela registra „E“ parc. č. XXX/X nikdy nebola zapísaná na liste vlastníctva č. XX kú- Z. Š. a ani nikdy na žiadnom liste vlastníctva neboli žalobcovia zapísaní ako jej vlastníci (pozri odsek 2.3.). Skutočnosť, že nehnuteľnosť (parcela registra „E“ č. XXX/X bola zapísaná na liste vlastníctva č. XX) vyplýva z odôvodnenia Rozhodnutia Katastrálneho úradu v Bratislave, Správa katastra Senec č. X -91/2011 zo dňa 5.5.2011 (č.l. 163 spisu), ktoré nadobudlo rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť v spojení s Rozhodnutím Katastrálneho úradu v Bratislave č. Xo 86/11-Se zo dňa 5.8.2011 (131 spisu). V tomto rozhodnutí je konštatované okrem iného, že na základe Rozhodnutia Štátneho notárstva v Galante č. D 73/70 zo dňa 24.06.1970, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.7.1970 bolo dedičstvo po Q. O. zomrelom dňa 03.12.1969 vrátane jednej polovice parc.č. XXX/X zapísanej vo vl. č. 217 potvrdené v rovnakých podieloch manželke Q. O. a deťom X. O., Q. O., D. Q., rod. O.X., Q.U. Q., rod. O. a U. B., rod. O.. Správa katastra zapísala údaje do katastra nehnuteľností v súlade s týmto dedičským rozhodnutím v konaní Z- 2547/70 na list vlastníctva č. XX, k.ú. Z. Š.. A tiež, že na základe Rozhodnutia Štátneho notárstva v Galante č. D 1144/72 zo dňa 1.12.1972, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 4.1.1973, dedičstvo po Q. O., rod. S. zomrelej dňa 04.08.1972 vrátane 7/12-in role s parc.č. 511/1 zapísanej vo vl. č. XXX bolo potvrdené v rovnakých podieloch deťom X. O., Q. O., D. Q., rod. O., Q. Q., rod. O. a U. B., rod. O.. Ohľadom tejto nehnuteľnosti bolo v rozhodnutí

uvedené, že v pozemkovej knihe je vedený ako vlastník iba nebohý Q. O., ide však o vlastníctvo z manželského majetkového spoločenstva, takže polovica patrila bez ohľadu na zápis manželke, čiže nebohej poručiťelke a 1/12-inu dedila po manželovi v konaní D 73/70. Správa katastra zapísala údaje do katastra nehnuteľností v súlade s týmto dedičským rozhodnutím na list vlastníctva č. XX, k.ú. Z. Š.. V odôvodnení rozhodnutia bolo okrem iného konštatované, že dedičské rozhodnutie č. D 175/58 správa katastra neeviduje v zbierke listín.

12. Vzhľadom na závery v predchádzajúcich odsekoch o absencii nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcov k nehnuteľnosti dedením odvolací súd preskúmal závery súdu prvej inštancie o nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním.

13. Podľa § 134 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka platného a účinného od 1.1.1992 (ďalej len Občiansky zákonník“) oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnuťelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

13.1. Podľa § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

13.1. Podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

14. Ako už bolo konštatované aj súdom prvej inštancie, vydržanie je v právnej teórii a praxi považované za jeden zo spôsobov pôvodného nadobudnutia práva, pri ktorom sa na základe splnenia zákonom osobitne určených podmienok (týkajúcich sa držby, držiteľa, predmetu držby a vydržacej doby) priznávajú právne účinky aj len domnelému právu vyplývajúcejmu z domnelého právneho vzťahu medzi jeho určitými subjektami, ak toto právo bolo vykonávané po stanovenú dobu nerušene a nepretržite v dobrej viere, že nejde o právo len domnelé. Pokiaľ teda súd dôjde k záveru, že v konkrétnej veci sa má uplatniť ako titul nadobudnutia vlastníctva vydržanie, je jeho povinnosťou komplexne skúmať splnenie podmienok vydržania. Základnými podmienkami vydržania ako spôsobu pôvodného (neodvodeného) nadobudnutia vlastníckeho alebo iného práva, pokiaľ právny poriadok tento spôsob nadobudnutia vlastníctva pripúšťa, vo všeobecnosti sú: 1/ oprávnená držba, 2/ uplynutie zákonom určenej vydržacej doby, 3/ spôsobilý predmet vydržania. Podmienky vydržania sú pritom stanovené tak, že musia byť splnené kumulatívne - ak z nich nie je splnená čo i len jedna, nedochádza k vydržaniu.

14.1. Za držiteľa sa považuje (fyzická alebo právnická) osoba, ktorá fakticky vec ovláda. Pri oprávnenej držbe musí ísť o také faktické ovládanie veci, pri ktorom je daná vôľa nakladať s vecou ako so svojou. Dobrá viera, ktorá je podkladom tejto vôle, vyjadruje vnútorný (psychický) stav držiteľa, ktorá sám osebe nemôže byť predmetom dokazovania. Toto vnútorné presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, a že si neprisvojuje cudziu vec, sa navonok prejavuje jeho konkrétnym správaním, a to už môže byť predmetom dokazovania a posudzovania. Posúdenie, či držiteľ je v dobrej viere alebo nie je, treba vždy hodnotiť objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) samého účastníka, a vždy treba brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal alebo nemohol mať po celú vydržaciu dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec (právo) patrí. Dobrá viera zaniká v okamžiku, kedy sa držiteľ zoznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec právom patrí. Na tom nič nemení skutočnosť, že držiteľ bol aj naďalej (subjektívne) v dobrej viere. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vlastnícke právo vzniknúť, teda aj k právnemu dôvodu (titulu) vzniku vlastníctva.

14.2. Vydržať vlastnícke právo môže len oprávnený držiteľ, t.j. ten, kto s vecou nakladá ako so svojou a je so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z objektívneho hľadiska, t. j., či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny

dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí. Pri ústavnne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ objektívne mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Pri pochybnostiach o oprávnenosti držby platí domnienka oprávnenosti držby, a tým teda aj dobromyseľnosti. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Súdna prax pripúšťa, že titulom, hoci i putatívnym, z ktorého držiteľ odvodzuje oprávnenú držbu, môže byť tiež rozhodnutie o dedičstve. (pozri rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/287/2006, 5Cdo/210/2019, 6Cdo/73/2016).

15. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvej inštancie, že v danom prípade sa jedná o spôsobilý predmet vydržania, ktorým je riadne identifikovaná nehnuteľnosť a že žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia X. O., nar. XX.XX.XXXX, Q. O., nar. XX.X.XXXX, D. Q., rod. O. nar. XX.X.XXXX, Q. Q., rod. O., nar. XX.XX.XXXX, U. B., rod. O., nar. XX.X.XXXX) sú resp. boli oprávnení držiteľmi keďže v konaní bolo preukázané, že objektívne so zreteľom na všetky okolnosti mohli byť a boli dobromyseľní, že im sporná nehnuteľnosť patrí (resp. patrila), a to titulom dedenia. Nadobudnutie vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom na spornej nehnuteľnosti bolo potvrdené v rozhodnutiach štátneho notárstva v Galante č. D 73/70 zo dňa 24.06.1970 a č. D 1144/72 zo dňa 1.12.1972. Vlastnícke právo žalobcov (resp. ich právnych predchodcov) bolo aj následne zapísané v súlade s týmito dedičskými rozhodnutiami na list vlastníctva č. XX, k.ú. Z. Š. (pozri odsek 11.2.). V tomto smere súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

16. Avšak súd prvej inštancie zo správnych skutkových zistení dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) sa chopili držby najneskôr dňa 29.05.1995, kedy začala plynúť 10-ročná vydržacia doba, ktorá uplynula dňa 29.05.2005 a to z dôvodu, že v čase prejednania dedičstva (1970 a 1972) žalobcovia (prípadne ich právni predchodcovia) nehnuteľnosť nevyužívali keď vzhľadom na princípy fungovania socialistického režimu ju reálne užívalo Jednotné roľnícke družstvo. Po zmene režimu reálne spornú nehnuteľnosť užívalo Roľnícke a obchodné družstvo Hrubý Šúr, a to na základe nájomných zmlúv.

16.1. Podľa judikatúry (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/5107/2014, 22Cdo/1824/2004, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/77/2009, 3Cdo/117/1994, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/277/2018) združením pozemkov v JRD vlastníak nestrácal ani vlastnícke právo (pozri aj § 24 ods. 1 zákona č. 49/1959 Zb.), ale ani postavenie držiteľa veci, keďže (aj keď výrazne oklieštene) nakladal s pozemkom ako s vlastným. JRD vznikalo k združeným pozemkom len právo družstevného užívania, teda obsiahle zákonné právo pozemky užívať a požívať. JRD sa však stávalo len detentorom (majiteľom) pozemkov, ktoré malo v sprostredkovanej držbe od ich držiteľa - vlastníka. Na tom nič nemení skutočnosť, že vzťah medzi JRD a držiteľom sa neuzatváral dobrovoľne, ale bol regulovaný vtedajšou právnou úpravou (ustanovenia § 24 ods. 2 zákona č. 49/1959 Zb. o jednotných poľnohospodárskych družstvách, ako aj neskoršieho § 37 ods. 1 zákona č. 122/1975 Zb. o poľnohospodárskom družstevníctve). Samotným združením pozemkov do družstva nedošlo k prerušeniu behu vydržacej doby.

16.2. Právni predchodcovia X. O., nar. XX.XX.XXXX, Q. O., nar. XX.X.XXXX, D. Q., rod. O. nar. XX.X.XXXX, Q. Q., rod. O., nar. XX.XX.XXXX, U. B., rod. O., nar. XX.X.XXXX sa najneskôr dňom 4.1.1973, (kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Štátneho notárstva v Galante č. D 1144/72) stali dobromyseľnými držiteľmi spornej nehnuteľnosti, keďže týmto rozhodnutím bolo potvrdené nadobudnutie ich spoluvlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti. Ich postavenie dobromyseľných držiteľov sa vzhľadom na závery v predchádzajúcom odseku nezmenilo a zostali držiteľmi spornej nehnuteľnosti, aj keď k nej vzniklo právo užívania družstva podľa vtedy účinného zákona č. 49/1959 Zb. a neskôr účinného zákona č. 122/1975 Zb..

16.3. Občiansky zákonník v znení platnom v čase vstupu žalobcov do držby nehnuteľností nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním vôbec neupravoval. Možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva takýmto spôsobom bola zavedená až novelou vykonanou zákonom č. 131/1982 Zb, účinnou od 1.4.1983. Rozsah subjektov vydržania bol však obmedzený (vydržanie bolo obmedzené na občanov) a rovnako bol obmedzený aj rozsah predmetov vydržania; nebolo možné vydržať vlastnícke právo najmä k nehnuteľnostiam a pozemkom. Do plynutia vydržacej doby sa však mohla započítať doba držby právneho predchodcu, a to aj keď išlo o držbu vykonávanú pred 1. aprílom 1983, teda v čase, keď vydržanie nebolo možné, avšak k uplynutiu vydržacej doby mohlo dôjsť najskôr jeden rok po účinnosti

zákona č. 131/1982 Zb. t. j. 1.4.1984 (§ 507a ods. 3 v znení do 31. decembra 1991, de lege lata § 865 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Novelou Občianskeho zákonníka vykonanou zákonom č. 509/1991 Zb., účinnou od 1.1.1992, boli tieto obmedzenia odstránené. V súvislosti s vydržaním vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam predmetná novela umožnila započítanie nepretržitej držby vykonávanej aj pred 1. januárom 1992, a to aj vtedy, ak ide o vydržanie vecí, ktorá nemohla byť predmetom vydržania pred týmto dňom (§ 135a ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení do 31. decembra 1991) alebo išlo o osobu nespôsobilú vydržať vlastnícke právo (právnická osoba), pričom držbu nekvalifikovala odlišne v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou. Ak teda držiteľ pozemku (t.j. ten, kto s nehnuteľnosťou resp. s pozemkom nakladal ako s vlastným) spĺňal k 1.1.1992 podmienku nepretržitej držby trvajúcej po dobu desať rokov, a zároveň bol držiteľom oprávneným (t.j. bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu nehnuteľnosť patrí), nadobudol k tomuto dňu vlastnícke právo k nehnuteľnosti vydržaním (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/271/2015).

17. V prejednávanej veci vyššie uvedené znamená vzhľadom na možnosť započítania vydržacej doby, že žalobkyňa 1./ (U. B., rod. O., nar. XX.X.XXXX), žalobca 3./ (X. O., nar. XX.XX.XXXX), žalobca 4./ (J. O., nar. XX.XX.XXXX), žalobcovia 3./ a 4./ ako právni nástupcovia po X. O., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX a právni predchodcovia žalobcov Q. O., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, D. Q., rod. O. nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX, Q. Q., rod. O., nar. XX.XX.XXXX, zomr. X.X.XXXX ku dňu 1. januára 1992 spĺňali podmienku nepretržitej držby trvajúcej po dobu desať rokov (v danom prípade išlo o držbu trvajúcu od roku 1973 t.j. 18 rokov). Zároveň boli po túto dobu držiteľmi oprávneným (t.j. boli so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľní v tom, že im nehnuteľnosť patrí), keďže vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie neboli zistené žiadne skutočnosti, v dôsledku ktorých by v uvedenej dobe 18 rokov (od 4.1.1973 až do 1.1.1992) došlo k prerušeniu vydržacej doby pre stratu dobromyseľnosti a tým aj oprávnenej držby. Oprávnenosť užívania nehnuteľnosti pritom nebola do tohto dátumu nikým spochybnovaná. Odvolací súd sa v tomto smere stotožňuje so súdom prvej inštancie, že žalovaní sa počas konania na súde prvej inštancie k prípadnému vydržaniu vlastníctva žalobcami, resp. ich právnymi predchodcami (napriek vyslovenému uvedeniu vydržania ako titulu nadobudnutia vlastníctva žalobcami) relevantne nevyjadrili, splnenie jednotlivých podmienok vydržania žalobcami nevyvrátili a to ani potom, čo sa na nich presunulo dôkazné bremeno. Mali právo preukazovať svoje tvrdenia a tým vylúčiť tvrdenie žalobcov o ich spoluvlastníctve k spornej nehnuteľnosti a z akého právneho titulu. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že boli splnené všetky podmienky vydržania vlastníckeho práva žalobcov k spornej nehnuteľnosti podľa § 134 Občianskeho zákonníka.

18. Žalovaní v odvolaní namietali (pozri odsek 2.1., 2.2.) dobromyseľnosť žalobcov vzhľadom na skutočnosť, že najneskôr dňa 3.12.1993 boli v katastri nehnuteľností na LV č. XXX pre k. ú. Z. Š. zapísaní ako vlastníci pozemku registra „E“ parc. č. XXX/X ako vlastníci právni predchodcovia žalovaných, čím deklarovali voči každému právo vlastníctva. V tomto prípade sa žalobcovia domáhajú vydržania vlastníckeho práva „contra tabulas“ (proti zápisu v katastri nehnuteľností). Ak bol vlastníkom nehnuteľnosti zapísaný v katastri nehnuteľností na základe riadneho právneho titulu, akákoľvek držba vlastníckej nehnuteľnosti bez jeho vôle v podstate vylučuje dobromyseľnosť takej držby a preto s ohľadom na verejnosť a materiálnu publicitu katastra nehnuteľností im najneskôr od 3.12.1993 objektívne museli vzniknúť pochybnosti, že užívajú cudziu nehnuteľnosť.

18.1. Vzhľadom na okamih nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcov resp. ich právnych predchodcov k spornej nehnuteľnosti vydržaním a to dňom 1.1.1992 sú tieto námietky spochybňujúce dobromyseľnosť žalovaných od roku 1993 bez právneho významu. Naviac odvolací súd len dodáva, že nie je vylúčená ani dobromyseľnosť držby contra tabulas. Ide o prípad, keď je osoba dobromyseľným držiteľom napriek tomu, že v katastri nehnuteľností je ako vlastníkom označená iná osoba ako držiteľ. Takýmito prípadmi môže byť napríklad, ak je vlastníkom pozemku parcely registra „E“ presvedčený, že je vlastníkom pozemku parcely registra „C“ alebo vice versa. Ďalšími prípadmi môže byť, ak namiesto pôvodného vlastníka pozemku, dôjde k zápisu inej osoby, bez toho, aby sa pôvodný vlastníkom o tejto zmene dozvedel čo by mohol byť aj daný prípad. Právny názor o možnosti vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam spôsobom contra tabulas pripúšťa i súčasná judikatúra českých súdov v tom zmysle, že oprávnená držba pozemku, ktorá je v rozpore s údajmi v katastri nehnuteľností (contra tabulas), príp. v bývalej pozemkovej knihe alebo v evidencii nehnuteľností, je možná (pozri rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/837/1998, 22Cdo/2211/2000, 22Cdo/646/2009, 22Cdo/1703/2005, 22Cdo/1245/2010, 22Cdo/1675/2006, Rc 40/2000). Z tejto judikatúry tiež vyplýva, že ak sú skutočné právne vzťahy k

pozemku v rozpore so stavom verejných kníh, má pred stavom evidovaným vo verejných knihách prednosť skutočný stav a pritom je oprávnený prihliadať na všetky skutočnosti, ktoré majú za následok nesúlad medzi stavom v katastri a skutočným stavom.

19. Žalovaní v odvolaní tiež namietali nedostatok odôvodnenia rozsudku keď poukázali nato, že ak boli ako vlastníci nehnuteľnosti zapísaní v katastri nehnuteľností na základe riadneho právneho titulu a ak súd tvrdí, že žalobcovia vlastnícke právo k predmetu sporu vydržali absentuje podrobné zdôvodnenie, ako žalovaní vlastníci zapísaní podľa práva do katastra nehnuteľností mali o svoje vlastníctvo prísť (pozri odsek 2.1.).

19.1. Odvolací súd nepovažuje ani tieto námietky žalovaných za dôvodné, keď súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia (pozri odsek 59. odôvodnenia napadnutého rozsudku) čo do obrany žalovaných ohľadom ich dobrej vôle pri nadobudnutí vlastníckeho práva, či už kúpnyimi zmluvami alebo dedením, konštatoval, že táto je neúčinná vzhľadom na skutočnosť, že vydržanie je originárny spôsob nadobudnutia vlastníctva, keď vydržatelia neodvodzujú svoje vlastnícke právo od svojich predchodcov a nedopadá na nich uplatňovanie zásady "nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet", (nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má) a tiež prípadné nadobudnutie vlastníctva tretími osobami, o čom vydražiteľia nemali a nemohli mať pri zachovaní náležitej opatrnosti vedomosť, vydržanie neovplyvňuje.

19.2. Napriek záverom súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za potrebné k týmto námietkam opätovne zdôrazniť, že vydržanie patrí medzi originárne spôsoby nadobudnutia vlastníckeho práva. Je to tak z dôvodu, že vydržateľ neodvodzuje svoje vlastnícke právo od vlastníckeho práva pôvodného vlastníka, ale od inej právnej skutočnosti, ktorou je uplynutie rozhodnej doby, počas ktorej bol oprávneným držiteľom. Pri derivátnom nadobudnutí vlastníckeho práva, nový vlastník odvodzuje svoje vlastnícke právo od skoršieho vlastníka a nadobúda vlastníctvo len za splnenia podmienky, že aj skorší vlastník bol vlastníkom veci. Možno povedať, že pri derivátnom nadobúdaní je plne prítomná zásada nemo plus iuris. Pri originárnom nadobudnutí ergo bude právne bezvýznamné spochybnenie vlastníckeho práva predchádzajúcich vlastníkov, resp. držiteľov. Originárne nadobudnutie tak bude hojiť právne vady alebo nedostatok nadobúdacieho titulu.

19.3. Vzhľadom na okamih nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti žalobcami vydržaním a vzhľadom na zásadu "nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet", (nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má) potom žalovaní ktorí sú vedení ako vlastníci nehnuteľnosti na LV č. XXX a to žalovaní 1./ U. W., nar. XX.XX.XXXX, 3./ X. W., nar. XX.XX.XXXX, 5./ Š. W., nar. XX.XX.XXXX, 6./ Q. W., nar. XX.XX.XXXX nikdy nemohli nadobudnúť vlastnícke právo na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 1.10.1993 (č.l. 196 spisu) ako kupujúci, keďže predávajúci X. O., nar. XX.X.XXXX nebol v čase prevodu spoluvlastníkom nehnuteľnosti. Z rovnakého dôvodu nemohol nadobudnúť vlastnícke právo na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 10.2.1995 (č.l. 98 spisu) ako kupujúci žalovaný 4./ J. S., nar. XX.XX.XXXX, keďže predávajúci Q. Z., nar. XX.X.XXXX a Z. Z., rod. W., nar. XX.X.XXXX neboli v čase prevodu spoluvlastníkmi nehnuteľnosti. Vlastnícke právo nemohol nadobudnúť ani žalovaný 7./ V. O., nar. XX.XX.XXXX, dedením po poručiteľovi X. O., nar. XX.X.XXXX, zomr. X.X.XXXX na základe Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 38D/259/2005, Dnot/42/2005 (č.l. 230 spisu) keďže poručiteľ nebol v čase spoluvlastníkom nehnuteľnosti a tak isto nemohol vlastnícke právo dedením nadobudnúť ani žalovaný 10./ X. W., nar. XX.XX.XXXX, po zomrelom X. W., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.X.XXXX na základe Uznesenia o dedičstve sp. zn. 30D/826/2017, Dnot/78/2017 keďže poručiteľ nebol v čase smrti spoluvlastníkom nehnuteľnosti. Z uvedeného vyplýva, že žalovaní vlastníci zapísaní do katastra nehnuteľností nikdy vlastnícke právo nezískali a preto nebol dôvod ďalej odôvodňovať ako mali o svoje vlastníctvo prísť.

20. Ďalšími námietkami žalovaných uvedenými v odvolaní sa odvolací súd opätovne nezoberal, keď tieto ale nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov a nie sú spôsobilé spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného

súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

20.1. Z rovnakých dôvodov sa odvolací súd nezaoberal ani námietkami žalovaných uvedenými v replike (pozri odsek 4.) keďže sa v prevažnej miere jedná o totožné námietky ako v odvolaní a v prípade nových námietok na tieto odvolací súd nemá prečo prihliadať a to s poukazom na ustanovenie § 373 ods. 4 C.s.p. podľa ktorého prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu.

21. Ak s poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalobe žalobcov vyhovel a určil ich vlastnícke právo titulom vydržania rozhodol vo výroku vecne správne. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach (výrok I., II., III., IV., V., VI.,) potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. aj keď z časti z iných dôvodov (rozdielne posúdenie uplynutia vydržacej doby - pozri odsek 16. až 16.3., 17.), ktorá skutočnosť bola posudzovaná v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka aj súdom prvej inštancie pri doterajšom rozhodovaní a preto nebol potrebný postup v zmysle § 382 C.s.p.. Rovnako ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. aj napadnutý závislý výrok o nároku na náhradu trov konania (výrok VIII.) o ktorých súd prvej inštancie správne rozhodol vzhľadom na úspechu žalobcov v konaní v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p..

22. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalovaných 1./, 3./, 4./, 5./, 7./, 10./ nevyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mali žalobcovia 1./ až 9./ v odvolacom konaní plný úspech a vznikol im aj s poukazom na závery v odseku 8. voči žalovaným 1./, 3./ až 12./ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 10 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).